

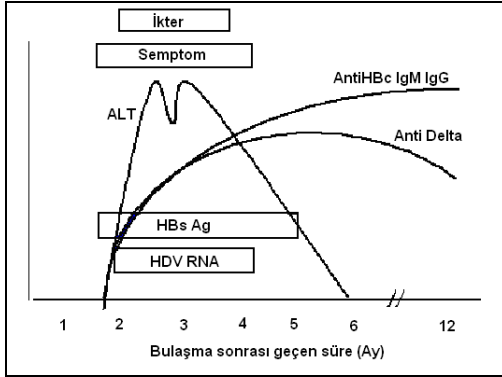
HEPATİT D VİRÜS ANTİKORU

Kısaltma: Anti-HDV, Anti Delta, Delta antikor.

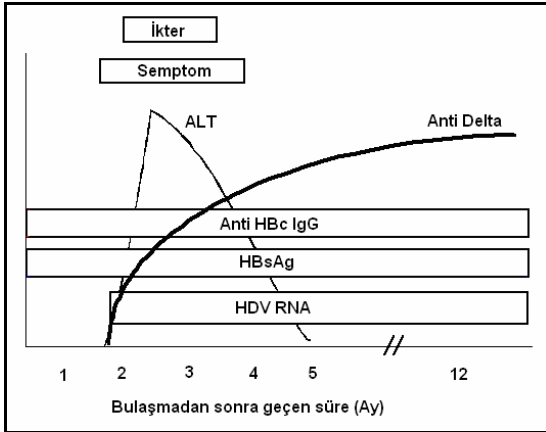
Kullanım amacı: Nispeten daha ağır seyir gösteren bir akut HBV enfeksiyonu olan bir hastada veya akut alevlenme gösteren kronik enfeksiyonlu bir hastada, tabloyu ağırlaştırılan faktörün HDV koenfeksiyonu veya süperenfeksiyonu olup olmadığının belirlenmesi amacıyla kullanılır.

Genel bilgiler:

- HDV, delta antijen çekirdeği ve bunu saran hepatit B yüzey antijeninden meydana gelen bir RNA virüsüdür. Replikasyonu için hepatit B virüsüne ihtiyaç duyar. Bu nedenle tek başına enfeksiyon meydana getirmesi mümkün değildir.
- HDV de aynen HBV gibi parenteral yolla bulaşır. Akut HBV enfeksiyonuna HDV enfeksiyonunun da eklenmesi, yani **koenfeksiyon** durumunda, klinik tablo çoğu zaman tek başına HBV enfeksiyonunun sebep olduğu tablodan önemli bir farklılık göstermemekle beraber, çoğu zaman klinik tablonun ve serum transaminaz aktivitelerinin bifazik seyir göstermesine sebep olabilir. Bu hastalarda, transaminaz aktivitelerinin 2–5 hafta ara ile 2 kez pik yaptığı tespit edilebilir. Bazı hastalarda ise HDV koenfeksiyonu, akut hepatit B tablosunu ağırlaştırarak, hastalığın fulminan bir seyir göstermesine neden olabilir.
- HDV'nin kronik HBV enfeksiyonuna eklenerek **süperenfeksiyon** meydana getirmesi durumunda yol açtığı olumsuz etkiler çok daha belirgindir. Süperenfeksiyon, hastaların yaklaşık %75-90'lık kısmında klinik tabloyu ağırlaştırarak siroz gelişme sürecini hızlandırırken, hastaların %10-20'lik bir kısmında ise fulminan hepatit tablosuna neden olur.

HBV ve HDV koenfeksiyonu sonucunda oluşan akut hepatitte klinik ve serolojik bulgular

Kronik Hepatit B tablosu üzerine HDV eklenmesi sonucunda ortaya çıkan hepatit tablosunda (süperenfeksiyon) klinik ve serolojik bulgular

- HDV enfeksiyonunun teşhisi amacıyla, HDV antijeni, anti-HDV antikorları veya PCR tekniği ile HDV RNA testleri kullanılabilir. HDV antijeni yalnızca, geç inkübasyon döneminde ve hastalığın başlangıç döneminde kısa bir süre kanda bulunur. Serum konsantrasyonu değişkenlik gösterir. Bazen akut enfeksiyonun varlığına rağmen antijenin tespit edilmesi

mümkün olmayabilir. Kronik enfeksiyon sırasında ise delta antijeni nadiren tespit edilebilir. Bu sebeple antijen tayini HDV enfeksiyonu teşhisine çok sınırlı derecede yardımcı olabilir. Anti HDV IgM, belirtilerin ortaya çıkmasından 2-3 hafta sonra pozitifleşir ve genellikle 2-3 ay sonra negatif hale gelir. Bazı durumlarda 9 aya kadar pozitifliğini sürdürebilir. IgG antikorları ise tamamen iyileşme sonrasında da pozitifliğini uzun süre muhafaza eder. Bütün bu sebeplerle, aktif HDV enfeksiyonunun kesin tanısı için çoğu zaman PCR tekniği ile HDV RNA araştırılmasına ihtiyaç duyulur.

Test sonucunun yorumu:

- Test sonucunun pozitif bulunması, şahsın HDV ile temas etmiş olduğunu gösterir. Bu bulgu klinik olarak :
 - a) Akut hepatit tablosu sergileyen bir hastada, HBV ve HDV koenfeksiyonun bulunduğunu düşündürür.
 - b) HBV taşıyıcısı olduğu bilinen bir hastada HDV antikorlarının sonradan ortaya çıkması, tabloya HDV enfeksiyonunun da eklenmiş olduğunu yani süperenfeksiyonu gösterir.
 - c) Koenfeksiyon veya süperenfeksiyon sonrası iyileşmiş bir hastada anti-HDV uzun yıllar pozitifliğini koruduğundan tek başına aktif bir enfeksiyonun kanıtı değildir.
- Her ne kadar test sonucunun negatif bulunması, şahsın HDV enfeksiyonuna maruz kalmadığını düşündürse de, enfeksiyonun erken döneminde antikorlar henüz ölçülebilecek konsantrasyona ulaşamamış olabileceğinden test sonucu yorumlanırken klinik bulgular da göz önünde bulundurulmalıdır.
- Total HDV antikorları "pozitif" bulunan bir hastada koenfeksiyon ve süperenfeksiyon olasılıkları arasında ayırım yapılması için Anti-HBc IgM testinin sonucuna bakılması gerekir.

Numune: Serum (kırmızı veya sarı kapaklı tüp). Minimum 500 µL.

Çalışma yöntemi: EIA.

Referans değer: Negatif